
Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts
ZESDE JAARGANG
27-12-51
KUIFJE
52
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
LUIHEID
DOMHEID!
0/20
ONTMOEDIGING
1952
DOUANE
VIRUS
CHOLERA
A.B.
TYPE
HIROSHIMA
PEST
HAAT
GRIEP
RAZERNIJ
MOED
GOEDHEID
GEZOND HEID
GOED HUMEUR
VRIENDELIJKHEID
BELEEFDHEID
G.D.
HERGÉ
VREDE
BREEK BAAR

Beste Kuifje,

Op deze eerste dag van het nieuwe jaar bied ik U mijn beste wensen aan voor een Zalig en gelukkig Nieuwjaar. Ik hoop dat U ons in 1952 nog meer vreugde zult schenken dan verleden jaar! En ik zal je blad nog beter helpen verspreiden.

Jan Verboven
Lier
1 januari 1952

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Bespreek je plaats in HET KONINKLIJK CIRKUS voor de prachtige vertoning die gegeven wordt voor alle Kuifjesvrienden :

DONDERDAG 10 JANUARI TE 15 u.

PRIJZEN VAN DE PLAATSEN

	Gewone prijs	Kuifjesvriend	Clublid
Loge	Frs. 90.—	Frs. 70.—	Frs. 50.—
Zetel (voor)	Frs. 70.—	Frs. 60.—	Frs. 40.—
Zetel (opzij)	Frs. 60.—	Frs. 50.—	Frs. 35.—
Balkon (voor)	Frs. 50.—	Frs. 40.—	Frs. 30.—
Balkon (opzij)	Frs. 30.—	Frs. 25.—	Frs. 20.—
Galerie (voor)	Frs. 25.—	Frs. 20.—	Frs. 15.—
Galerie (opzij)	Frs. 15.—	Frs. 10.—	Frs. 10.—

Telefoon : 17.25.52

KONINKLIJK CIRKUS
Kortingsbon
1952

DE TRADITIE GETROUW heeft KUIFJE ook dit jaar een verrassing voor zijn trouwe abonné's !

MEN ZEGGE HET VOORT !

VRAAG EN ANTWOORD

— Welk is het beste Nieuwjaarsgeschenk dat men kan vragen of geven ?

— Een abonnement op KUIFJE, omdat de hele familie er maanden lang plezier en ontspanning aan beleeft.

(Zie abonnementsprijzen hiernaast.)



DE KUIFJE'S BON

Volgende verzamelaars worden verzocht ons zo spoedig mogelijk hun volledige naam en adres in drukletters te sturen :
J. de Vos (H. 6938), 18, Hulstraat. — **X. van Ertvelde** (I. 1912), 200 punten. — **X. van Dilbeek** (I. 1080) reeks 1. **X. van Gits** (I. 2230) 200 punten.
Wie zijn Kuifje's bons inzendt, vermelde steeds zijn volledig adres in drukletters !

BEZINT VOOR JE BEGINT !
● En vraag géén geschenken die *niet op de premielijst staan.* De lijst zelf vind je elders in dit nummer.
● De premies kun je *niet kopen,* ze zijn alléén te verkrijgen in ruil voor het bepaalde aantal Kuifje's punten.
● Alleen de Kuifje's bons zijn geldig, *de omslagen van de chocolade* b.v., hebben *absoluut geen waarde.*
● De VICTORIA premie-coupons stuur je *rechtstreeks* naar de firma *VICTORIA, Deneckstraat, 32, Koekelberg.*
● Wanneer je ons schrijft om ons een album te vragen, vergeet dan niet te zeggen *welk* album : « Reinaert de Vos » *of* « De Koninklijke Prins ».
● Er zijn pakjes TOSELLI waarop nog geen Kuifje's bon staat, *in dit geval is het blauw vignet, dat het merk TOSELLI draagt, 1/2 Kuifje's punt waard.*





— En dat is voor jou, Anneke ! Een grote omslag met KUIFJE's BONS, die ik verzamelde in het jaar 1951 !

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De « Perel » ging naar de haaien en de bemanning zocht een schuilplaats op een eilandje. Er wordt een vlot gebouwd en wanneer dit klaar is, willen Jasper Nebbens en zijn handlangers er alleen mee wegvaren...





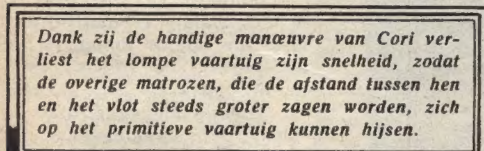


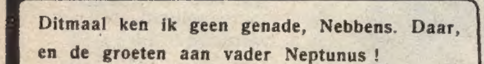




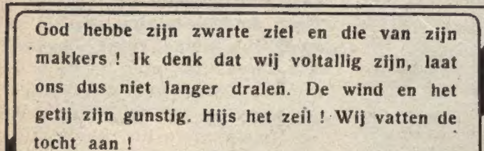
Gelukt !

AÏE!

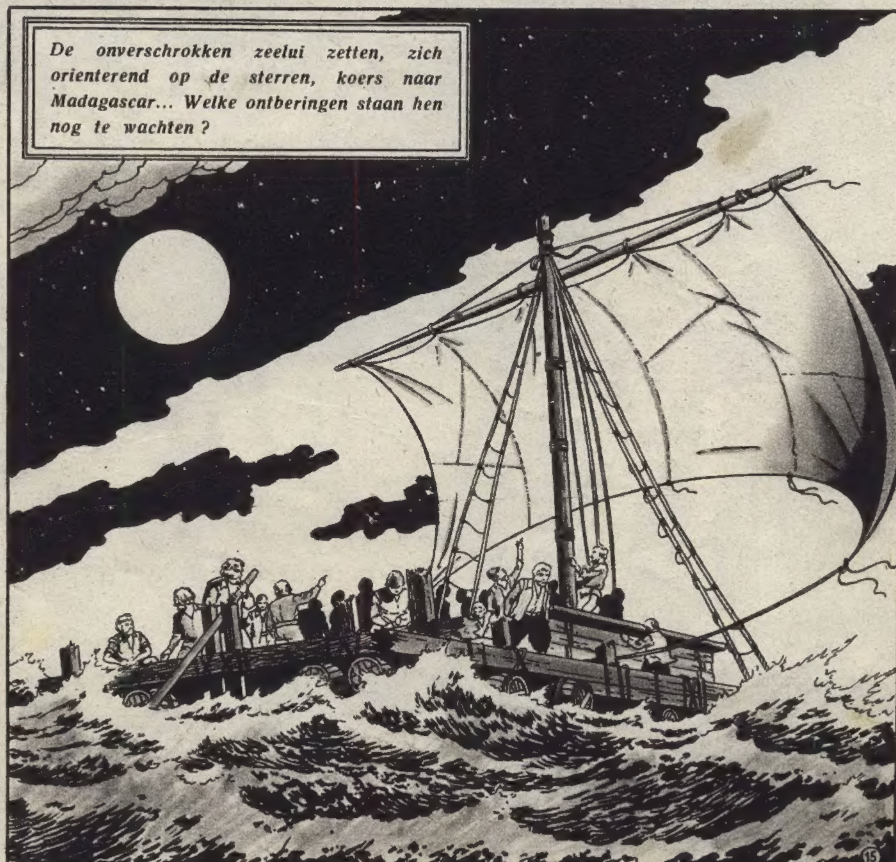












(Wordt voortgezet.)

Het mislukt Nieuwjaarsfeest

SOEDAN, post zeven, vraagt Roem-el-Fas... Soedan, post zeven, vraagt Roem-el-Fas !

— Niets aan te doen, zei Roland, het toestel is stuk. Verdraaid nog toe ! Altijd hetzelfde in Roem-el-Fas ! Ik zal wel verplicht zijn honderdtwintig km. door de woestijn te marcheren om ginds drie schroeven bij te draaien. Dat kunnen die drommelse kerels nog niet eens !

— Goed, goed, jongen. Waarom zouden ze dat zelf niet kunnen? Jambord is een uitstekend weerkundige en zijn helpers, Chaussepied en Moraine kerels uit een stuk, en ze kennen hun vak !

Het was de altijd kameraadschappelijke Joniault die aldus sprak.

— Natuurlijk, antwoordde Roland lachend, maar het belet niet dat die wandeling door de woestijn me afschrikt in dit seizoen. Zandstormen zijn nu eenmaal geen pretje !

— Te middernacht ging alles nog prachtig, kwam Gabriel tussenbeide, want ik heb de gebruikelijke boodschap « Goede nacht, vrienden » ontvangen. Alle morsetekens waren klaar en duidelijk leesbaar. Toen haperde er dus niets.

— Het vervelendste van de zaak is, dat wij slechts een verbindingspost zijn. Toen kapitein Muriano laatst op inspectiereis was, zei hij nog : « Jullie moeten me nieuws van de Egyptische grens seinen, als zelfstandige post zijn jullie niet interessant ». Dus komt het er op aan, niet te lang met onze duimen te spelen...

— Ja, ja, ik snap het, hoor ! Ik ga met Segheir naar Roem en jullie vieren Nieuwjaar zonder mij.

HET was de 27e December en het weder erg veranderlijk. Brandende hitte en geweldige tornado's wisselden elkaar af. Het was nu reeds zes maanden geleden dat de drie vrienden André Joniault, Roland Tessin en Gabriel Rod in de afgelegen post werkten. Joniault was dertig jaar oud, Roland telde zeventien en Gabriel achttien Lentes. Er stonden slechts drie blokhutten waarin ze woonden en hun materiaal was ondergebracht. Naast hen waren er ook nog zes inlandse soldaten. Verder, zo ver het oog reikte, moerassen, en nog eens moerassen. Het was het einde van de dubbele telegraaflijn uit Frans Congo en uit Senegal. Voor hen in de zandvlakte, die tot aan de oevers van de Nijl liep, lagen er nog enkele afgelegen posten. De verbinding was er alleen door de radio mogelijk. Maar de zendposten waren oud en veel mocht men er niet van verwachten. Roland was de electricien van de post, Gabriel zorgde voor de noodzakelijke aankopen van levensmiddelen en materiaal en André Joniault was de leider van de ploeg. Hij hield zich ook bezig met de administratieve kant van de zaak.

ROLAND zou de 28e December naar Roem-el-Fas vertrekken en de onbetaalbare Segheir, een inlands soldaat, zou hem vergezellen. Segheir lachte altijd en kende de woestijn als zijn broekzak. De dag vóór z'n afreis verzamelde Roland al wat hij nodig had voor de tocht en zette de pakken klaar op het binnenplein. Terwijl hij hiermee bezig was, kwam Joniault naar hem toe :

— Roland, als we nu eens met z'n drieën op reis gingen ? Dat zou toch veel prettiger zijn !

— Je gekscheert !

— Helemaal niet. Vermits de lijn onderbroken is, kunnen we hier niets verrichten. De soldaten zullen de post wel alleen kunnen verdedigen tegen een aanval van nijlpaarden of waterhoenen ! Wanneer we alle drie op stap gingen, zouden we te Roem aankomen op 31 December en samen Oudejaarsavond vieren ! Ik telegrafeer naar de hoofdpost om de toelating te krijgen !

— André, je bent een prachtkerel ! Dat zal een gezellige tocht worden en wat zullen onze vrienden opkijken, zeg ! In jullie gezelschap ga ik die schroeven ginds vastzetten. Alleen met Segheir die nooit meer zegt dan « 't Is warm » of « 't Is koud » zag ik er tegen op.

— Je bent een genie, André, riep Gabriel toen hij over het plan hoorde.

EEN uur later was alles in kannen en kruiken. Uit het hart van Afrika kwam de boodschap dat de drie van Post Zeven op reis konden gaan « om dat de hogere belangen van de dienst zulks vergden maar, de kosten moesten gedragen worden door Post Zeven ». Bij het invallen van de duisternis hadden ze een hele vracht blikjes ingepakt en bovendien drie flessen champagne — heel hun voorraad — in stro gewikkeld en voorzichtig in een zak geschoven. Ze hadden drinkwater en geweren.

— O, ik zie het gezicht van onze kameraden reeds, wanneer wij op de top van het duin verschijnen ! En wat zullen ze zeggen wanneer we om klokslag middernacht onze drie flessen champagne boven halen ?

— Jambard zal z'n glas in één teug ledigen en daarbij met z'n kleine oogjes knipperen en Chaussepied, die stottert wanneer hij opgewonden is, zal roepen: Nininiet moggggelllijk ! Ze hebben chamchampagggnee !

— Nooit hebben ze zulk een verrassing beleefd, daar wed ik m'n hoofd op !

IN de duisternis vertrokken ze. De twee soldaten, die de volgende dag met de sloep zouden terugkeren, hadden de zakken met proviand en de twee ezels, Kruis en Mol, reeds aan boord gebracht. Segheir lachte en zei:

— 't Is koud.

De overtocht van het moeras en het meer ging heel vlug. Ze liepen slechts twee keer vast en met vereende krachten was de schuit spoedig vlot gemaakt. Toen de zon opging, waren ze reeds de kleine rivier opgevaren. Twee uur later, werden de ezels aan wal gezet en geladen. De sloep en de soldaten keerden terug naar het kamp, terwijl de kleine karavaan naar het Noord-Oosten opmarcheerde. « 't Is warm » zei Segheir. Aan de grens van het zand werden twee tenten opgeslagen, de ezels afgeladen en de proviand aangesproken.



(Vervolg verder in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel



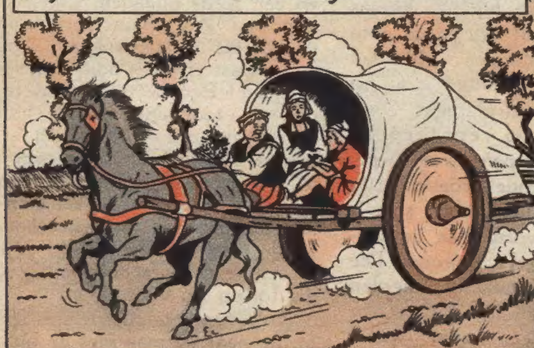

Claes werd door de Spanjaarden gedood. Soetkin en Tijl zullen trachten het goud naar de Prins van Oranje te brengen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN













TIJL NEEMT TE BRUGGE AFSCHEID VAN SOETKIN. ZIJ ZAL ER BIJ FAMILIE ACHTERBLIJVEN. HET GOUD WORDT IN DE DUBBELE BODEM VAN DE WAGEN GEBORGEN EN ALS KERMISGASTEN REIZEN LAMME EN TIJL NAAR RIJMENAM

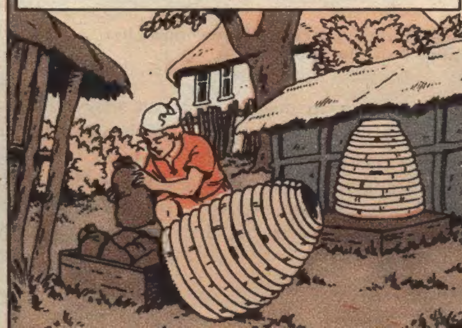




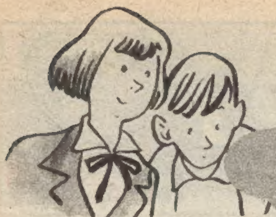
DE SPAANSE WACHTPOSTEN EN PATROELJES KOESTEREN GEEN ARGWAAN. OOK IN HARDE TIJDEN WORDT ER IN VLAANDEREN KERMIS EN BRUILOFT GEVIERD. OP EEN AVOND MOET EEN WAGENWIEL HERSTELD WORDEN EN MAKEN ZE HALT BIJ EEN SMIDSE











Het PLATINA-BEELDJE



Ras Lipari Mahonen keert naar zijn land terug met de sneltrein Parijs-Marseille. Zijn schatten heeft hij toevertrouwd aan de detective Colerette. Na tal van wederwaardigheden komen ze eindelijk in Marseille. Jaak en Marina, die hun oom vergezellen, hebben de Platina Kat reeds vooruit gezonden. Gelukkig maar, want anders was ze gestolen door Jocast en zijn bende...

DE HAND VAN DE SPAHI

IN het station van Marseille had men de Ras op plechtige wijze welkom geheten. Lipari Mahonen had echter — zoals hij het voorgenomen had vergeten jeukpoeder in de halzen van de hoogwaardigheidsbekleders te strooien, wat voor gevolg had, dat Zijne Hoogheid dadelijk alleen wilde zijn om zijn electrische treinen aan gang te brengen.

Vooraleer aan boord van de « Ruiten Aas » te stappen die aan de Joliette-kaai voor anker lag, ging de Ras naar het Consulaat Generaal van zijn land, gelegen in de rue Raimu, om er enkele uren te rusten.

De onvermoeibare Colerette organiseerde dadelijk een wachtdienst om het gebouw. De agenten, die uit Parijs gekomen waren stonden aan de deuren en vijf Abbesiniërs, absoluut betrouwbaar en door de consul zelf uitgezocht, hielden de wacht in de grote hall. Marina, Jaak, de oude huishoudster en de kanarie hadden het zich in de kleine wachtkamer gezellig gemaakt. Van de twee grote kabinetten was het eerste de Ras voorbehouden terwijl Tiffon Palamos, Laitance en de beroemde detective over het tweede konden beschikken. Daar de treintjes nog ingepakt waren, speelde de Ras op een rietfluitje.

Jaak kon het niet uithouden. Hij trok al fluitend naar buiten, net als een toerist die een bezoek brengt aan de stad. Hij keerde spoedig terug met een emmer in gleiswerk in de hand. Colerette ging op zijn beurt naar buiten, zag de emmer en vroeg wat die te betekenen had. Jaak kleurde en antwoordde :

— Boetseerklei. Ik heb een winkel voor beeldhouwgerief gevonden...

Colerette niesde : ondanks de mosterdvoetbaden ging het met zijn verkoudheid niet beter.

— Goed, goed, jongen, oefen je. Werk aan je toekomst vermits je me toch niet zult kunnen opvolgen. De echte speurzin, de speurzin van een detective is, helaas, niet erfelijk !

Daarmee ging de goede man haastig de straat op, want hij wou er zich van vergewissen of de buitensporige streek van de kinderen een goed einde had gekregen. Zou de havenkapitein inderdaad in het bezit zijn van het pak ?



De vlaskop trad het huis binnen gelegen aan het einde van de steeg

De kapitein was op inspectietocht, maar hij had een brief achtergelaten voor de Ras met volgende woorden : « Het collo goed toegekomen. Heden avond, bij m'n thuiskomst, zal ik het u bezorgen ».

Gerustgesteld door dit bericht, vermomde Colerette zich, naar zijn eigen recept, in Engelse lord en begaf zich naar de haven. Hij dacht dat, wanneer de volgelingen van Mijnheer Twaalf hun misdadige plannen ten opzichte van de schatten van de Ras, niet opgegeven hadden, ze ongetwijfeld in de haven zouden rondneuzen en trachten op een of andere wijze clandestien aan boord van de « Ruiten Aas » te komen.

Het toeval was Brein-nummer-één terwille. Halfweg de Cannebière zag hij een lorejas uit een grote auto stappen. Hij had vlasblond haar en een platneus. Over zijn rechterpols liepen twee diepe, rode groeven, zijn duim was spatelvormig en de vingers holrond. Die details herinnerden de detective aan iets, maar waaraan? Hij sloeg zich op het voorhoofd:

— Ik ben er ! Dat is de hand, die me vorige nacht in de gang van de vierde wagen, bij de kraag vatte en die door Marina, onbewust, tussen de deur werd geklemd. Ik had ongelijk die hand te laten ontsnappen... Kort en goed, dat is de hand van de Spahi !

De vlaskop bevond zich slechts op tien stappen van Colerette. Hij sloeg een steeg in en de detective volgde.

Achtervolger en achtervolgde kwamen heel vlug in een wijk die rond de haven van de grootstad ligt en een bonte, ongure bevolking heeft. Soms krioelen deze stegen van blanke, bruine en zwarte mensen, soms zijn ze leeg en verlaten. De stedelijke politie komt er heel zelden.

Op het ogenblik dat de detective de vermeende Spahi als een schaduw volgde, zag men er geen levende ziel.

Na twee korte draaien, kwamen ze op een klein plein waar een doodlopend straatje begon.

— Ik heb hem, zei Colerette...

Neen, nog niet, want de vlaskop trad het huis binnen, gelegen aan het einde van de steeg. Het was een vuil café. Het daglicht piepte er binnen door een rood gordijn dat voor het raam geschoven was. De detective stelde vast, dat het gordijn niet helemaal dichtgeschoven was. Hij plaatste zich geruisloos tussen de deur en het venster en gluurde door de kier. Dat was slechts kinderspel !

In het halfduister ontdekte hij zijn blonde lorejas in gesprek gewikkeld met vier onbekenden. Langs de achterkant van het huis, kwamen een vijfde en een zesde opdagen. Colerette kon een kreet van verrassing nauwelijks onderdrukken : hij had Jocast en de « bon vivant » herkend ! Een beetje verder, tegen de toonbank, stond, half verborgen, een vreemde en sinistere silhouet. Hij was groot, de rug gebogen, het hoofd bijna geheel verborgen onder een enorme panamahoed met neerhangende randen. Heel z'n lijf stak in een te grote, schotse overjas, die tot op z'n voeten hing.

De zeven rekels luisterden eerbiedig naar de man met de bult, die hen instructies gaf onderlijnd met de nodige autoritaire gebaren.

— Dat zijn zonder twijfel de kopstukken van de bende, dacht Colerette. Hoe zal ik hen klissen?

Op dit ogenblik haalde de man met de bult een half dozijn voorwerpen uit z'n zak en verdeelde ze.

— Dat zijn de dominos. Waarschijnlijk de Dubbel-Zessen en de man die ze uitdeelt is... Mijnheer Twaalf in hoogsteigen persoon !

De emotie stimuleerde de verkoudheid. Colerette voelde iets in z'n neus kriewelen en niesde met veel lawaai !

De bandieten keken tegelijk op en zagen dat indiscrete, tegen het venster geplakte gezicht... Ze stormden naar de deur en onze detective nam de benen...

Colerette rende het straatje uit, het pleintje over, steeg in steeg uit steeds op de hielen gevolgd door de gevaarlijke rekels. De zware stappen klonken al dichter en dichter...

De volgende week :

Een lasso en boetseerklei op het toneel...

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn in de XVIIe eeuw terecht gekomen. Een hevige storm werpt hen op de kusten van Zuid-Amerika in gezelschap van Pedro de la Veranda en Kunegonde...



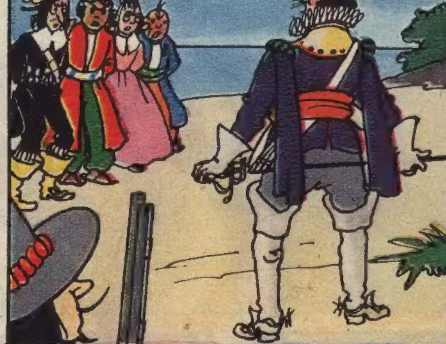




















Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Christiane en Renaat lopen door de straten van Melbourne en herkennen hun vader. Ze lopen hem na, doch worden opgemerkt door de bandiet Eribert die, op zijn beurt, de twee kinderen nazit...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.















WENEND VERTELLEN DE TWEE KINDEREN HET DRAMA : VADER DIE ONTVOERD WERD, HOE ZE OP ZIJN SPOOR KWAMEN EN HOORDEN DAT HIJ HET GEHEUGEN VERLOREN HAD... HUN SCHEEPSREIS, HET VERLIES VAN WILLEM EN JAN, EN DE ROL DIE ERIBERT EN HIPPOLIET SPEELDEN... MIJNHEER VAN MEYLBEKE HERINNERT ZICH VAN DIT ALLES NIETS, MAAR GELOOFT ZIJN KINDEREN...













(Wordt voortgezet.)

Het mislukt Nieuwjaarsfeest

(Vervolg.)

Kruis en Mol kregen hun deel en mochten dan vrij rondlopen, want leeuwen of jakhalzen vertonen zich nooit in die streek. Het gevaarlijkste dier is er : de luis.

Om zes uur werden de vrolijke reizigers gewekt door het luid gehinnik van Kruis en Mol die om drinken vroegen. De twee jongens riepen :

— Mond houden, rekels !

— De put ligt aan het einde van de ravijn. Loop er naar toe en zwijg !

Maar de ezels zwegen niet en Roland zei tot Segheir :

— Geef die dorstigen een paar flessen champagne opdat ze hun mond zouden houden !

— Goed, monzami, zei de Berber.

En Roland en Gabriel draaiden zich op hun ander zij. Voor niet lang echter, want een luide knal deed hen overeind springen en naar buiten stormen.

— Die verduivelde Segheir heeft m'n woorden letterlijk opgenomen en hij heeft een champagnefles ontkurkt !

— Domoor, weet je nu nog niet dat de mensen hier alles letterlijk opnemen. Zeg hen de maan te halen en ze klimmen op een stoel !

Gabriel had gelukkig een rubberen stop, zodat de schade zich beperkte tot wat schuim dat uit de fles gespoten was. De Oudejaarsavondviering was niet in gevaar, al zouden ze één glas minder te drinken hebben. Het spreekt vanzelf dat de ezels toen water kregen...

Daarna gingen ze de woestijn in. Het was doodstil en het zand glansde geel en bruin onder de matblauwe hemel. De ezels, die bijna helemaal verdwenen onder de pakken, draafden vrolijk de zandheuvels op en af. Naast hen liepen Roland en Gabriel die het ene wijsje na het andere floten. Segheir liep lachend aan het hoofd van de kleine karavaan. Joniault moest zorgen dat er vlees in de braadpan kwam, en daarom liep hij vooruit of bleef achter, in de hoop een stuk wild onder schot te krijgen. Het was middag toen hij een antiloop kon neervellen. Toen de nacht inviel, maakten ze weer halt en braadden het wild aan de spit. Het was een echt festijn. Opgewonden praatten ze over het weerzien met hun vrienden en de Oudejaarsavond die ze zouden vieren als nooit te voren ! Segheir had stilzwijgend, zoals altijd, geluisterd en toen wees hij met de hand naar het Westen. De einder was rood en wit gekleurd en vertikaal doorstreept.

— Wind voor morgen ! zei Joniault.

En inderdaad. De volgende morgen hadden ze nog geen uur gelopen, toen ze reeds tegen de felle windstoten moesten worstelen. Tegen de middag werd de wind nog heviger, en het zand stoof hoog op. Telkens weer moest men de ezels beletten neer te gaan liggen en hun neusgaten reinigen omdat ze naar adem snakten. Roland, in zijn wijde boernoe gehuld, vloekte inwendig, Gabriel bleef kalm, maar zijn vrolijke deuntjes bleven achterwege. Ze waren verplicht te stoppen voor het helemaal donker was, omdat ze uitgeput waren. Tenten opslaan was onmogelijk, maar Segheir vond een brede duinrug die voldoende beschutting bood tegen de wind en het zand. Ze moesten hun watervoorraad aanspreken en van de beschuiten die ze kauwden, proefden ze niets : 't was allemaal zand... De nacht duurde lang en niemand kon de slaap vatten. Joniault hoorde voortdurend stemmen en het gehinnik van paarden. Dat maakte hem ongerust. Er gebeurde echter niets en toen de storm tegen de morgen enigszins bedaarde, marcheerden ze naar de waterputten van Sebath om nieuwe drinkvoorraad op te doen. Ze stapten zwijgend en voorovergebogen door het zand. Plotseling floot er een kogel rakelings langs hen voorbij. Het waren struikrovers die hen op deze wijze welkom heetten... Een tweede kogel doorboorde de haast legendarische vilten hoed van Joniault en schampte af op de hand van Segheir.

— 't Is warm, fluisterde de Berber.

De struikrovers lagen verscholen achter de putten en een uur lang werd er heen en weer geschoten. Ten slotte kon Roland een van de bandieten gevoelig treffen. Ze gaven het op...

— Dat moest ons nu ook overkomen, bromde Joniault. Meer dan honderd maal heb ik deze weg afgelegd, en bandieten van dit soort heb ik geen drie keer ontmoet ! En zeggen dat we zo 'n haast hebben ! Deze avond moeten we er absoluut zijn. 't Ware veel te dom en te dwaas niet precies op Oudejaarsavond aan te komen !

De storm bedaarde en de weg werd beter. Tegen half tien 's avonds kwamen ze uitgeput, doch stralend van blijdschap in de vallei waar de post Roem-el-Fas verscholen lag.

Roland zag de hutten, omringd door een lage muur, het eerst. Een volle maan verlichtte het eenzame, gele landschap.

— Laten we in de lucht schieten om die marmotten wakker te krijgen, stelde hij voor.

— Neen, neen, we gaan heel stil tot bij de hut. De verrassing zal des te groter zijn !

Toen ze tot op tien meter genaderd waren, bleef alles nog even stil. Zelfs de rustige tred van de schildwacht was niet te horen. Toen riep Joniault :

— Wij zijn hier ! Wij zijn hier !

Niemand antwoordde... Ze kwamen nog dichter en moesten tot hun grote verwondering vaststellen, dat de post verlaten was...

★

In de hutten stond het materiaal en de gebruikelijke voedselvoorraad. Het telegraafapparaat bleek uitstekend in orde, maar de draad was er afgehaakt en de paperassen lagen ordelijk op de schrijftafel...

— Voor de duivel, waar zitten die kerels ?

— Op jacht ?

— Mogelijk, maar dan zou er toch één van de drie thuis gebleven zijn !

Terwijl ze zo allerlei gissingen maakten, ontlaadde Segheir de ezels en zette de proviand flegmatiek in het midden van de kamer.

— Zie me dat aan, zei Roland, we zouden eens Nieuwjaar vieren !

— Jongens, jongens, de telegraaf is in orde, en daar komen reeds berichten !

— Niet mogelijk ! Van hieruit kan men toch maar alléén met Soedan Zeven telegraferen en wij zijn er niet. Dus...

— En toch vang ik hier een bericht op !

Met bevende hand schreef Roland de ontcijferde boodschap op een strook papier :

« Post Soedan Zeven vraagt Roem-el-Fas... Post Soedan Zeven vraagt Roem-el-Fas. »

— Antwoord : « Roem-el-Fas luistert ».

— Maar wie telegrafeert er ? Wie mag dat zijn ? riep Joniault.

« Wij zijn hier met z'n drieën aangekomen en vernamen jullie afreis... Jambord,... Chaussepied,... Moraine... »

— Heb je nou ooit ! Wij zoeken die drommelse kerels hier op, en zij zijn bij ons. Waarom zijn ze naar Soedan gegaan ?

« Waarom gingen jullie naar Soedan Zeven ? » telegrafeerde Roland.

En het antwoord kwam prompt :

« Jullie een Gelukkig Nieuwjaar wensen. »

André, Roland en Gabriel waren sprakeloos. In drie dagen hadden ze dus honderdtwintig kilometer afgelegd en tegen de zandstormen geworsteld om in Roem-el-Fas te vernemen, dat hun vrienden, met hetzelfde doel, dezelfde reis in tegenovergestelde richting hadden gemaakt !

De twee karavanen hadden elkaar blijkbaar gekruist de dag van de storm...

— Wat een gekke Oudejaarsavond !

En weer volgde er een bericht :



« Middernacht... onze beste wensen... spijtig dat we de champagne niet gevonden hebben... »

« Die hadden wij meegenomen... om ze samen te ledigen... we drinken op jullie gezondheid... onze beste wensen. »

De flessen werden ontkurkt. Men dronk op het heil van de afwezigen en lachte om het gekke toeval.

— 't Is warm, zei Segheir en ledigde zijn glas in een teug.

« We nemen wraak... door jullie chocolade... duchtig aan te spreken », telegrafeerde Soedan Zeven, waarop het lustig drietal te Roem-el-Fas antwoordde :

« Smul naar hartelust... het is slechts één keer Nieuwjaar in een jaar. »

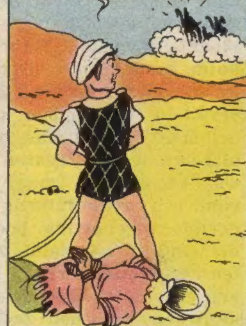
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

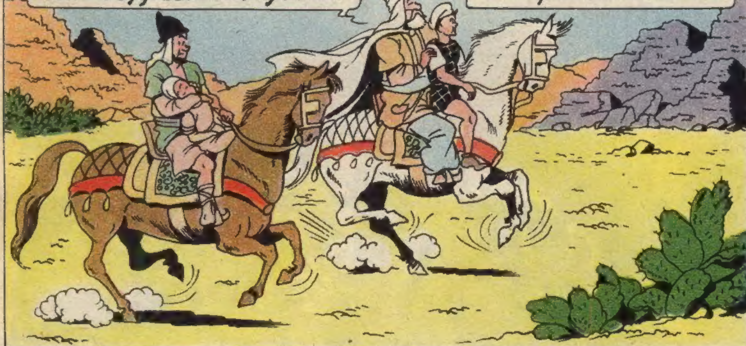
Lambik, Suske en Wiske gaan door de woestijn naar Bagdad. Tijdens een afwezigheid van Lambik worden Suske en Wiske ontvoerd...



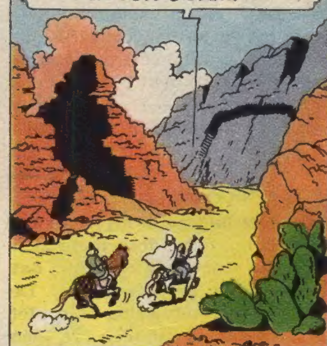


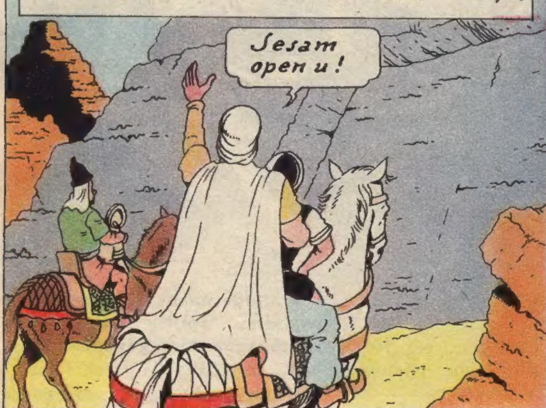


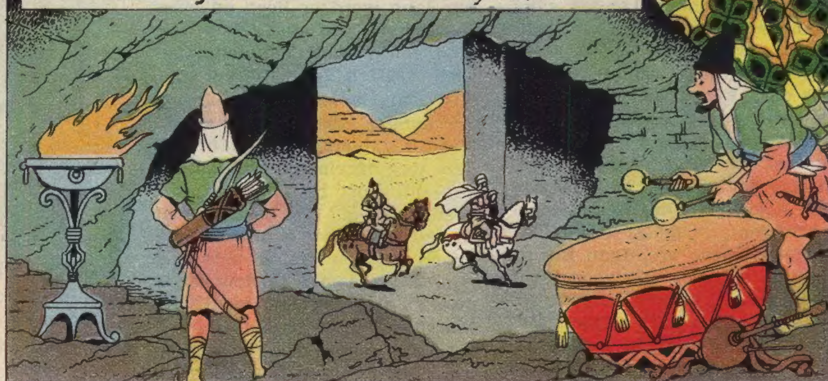




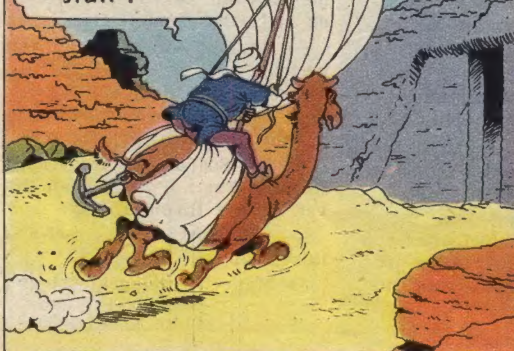


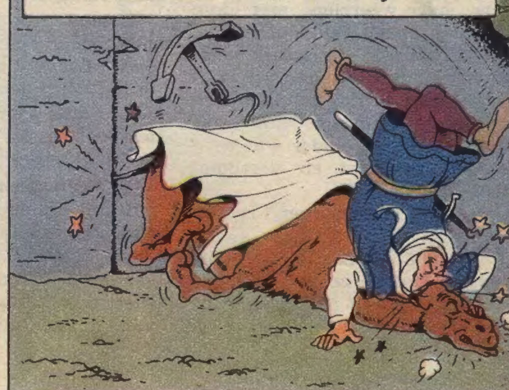




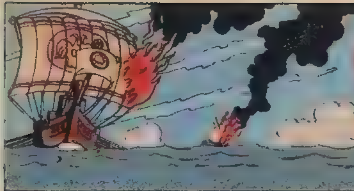






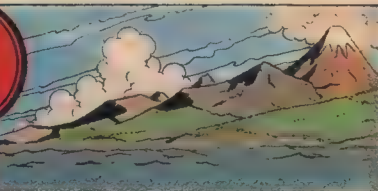


(Wordt voortgezet.)



DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND



Alex en zijn vrienden zijn, na hun aanval op het arsenaal, in de bergen gevlucht. Ze worden door de troepen van de Zwarte Man omsingeld en trachten te vluchten...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Onze vrienden stappen aanstonds het water in. Apollo laat zich drijven

Hebben jullie allen een rietje? Goed, volg mij dan!

Ademend door het holle rietje laat Apollo zich langzaam voortdrijven onder water

Alex en zijn twee andere vrienden volgen hem op dezelfde wijze en houden nogsteeds hun ontplofbare pijlen in de hand

Aan de oppervlakte van het kanaal ziet men slechts vier rietjes die langzaam naar de grote bocht van de viaduct schuiven waar een wachttoren verrijst

Eén na één steken onze vrienden de schildwachten voorbij. Hun harten hameren. Als men de rietjes maar niet bemerkt!

Gelukkig besteden de soldaten hun volle aandacht aan de zoom van het woud

Langzaam drijven onze vier vrienden verder, tot Apollo plotseling opgehouden wordt

Een afsluiting. We kunnen niet meer verder!

Onze twee vrienden slagen er in het ijzeren hekken op te heffen. Het kost hen een onmenselijke inspanning, maar het lukt!

Zohaast ze er onder door zijn, hangen ze het hekken weer aan zijn stijl en zwemmen verder onder water

Ondertussen werd de aanval tegen het gebergte, waar de vuren ontstoken werden, tot 's anderdaags uitgesteld. Arbaces is in volle vaart naar het paleis teruggekeerd

Verzorg mijn paard, en breng het me binnen een uur terug!

Jawel, heer!

De Griek loopt snel de trappen op...

Terwijl een andere man uiterst voorzichtig door de verlaten zalen en gangen voortschrijdt

Ha, hier is de ingang van de kelder. Niemand te zien. Des te beter! Als de deur maar niet op slot is

Het valt mee

Op zijn tenen sluipt Vitella door de grote hall

Maar spijts zijn speuren kan hij de twee paar ogen niet zien die hem van uit een geheime opening volgen...

Daar is hij!

(Wordt voortgezet.)



WEET je wat, of wie speleologen zijn ? Neen ? Luister dan goed : het zijn mensen, jong of oud, die in donkere grotten en spelonken afdalen om daar in het hart van de aarde een onbekende, een wondere wereld te ontdekken.

— Zonderlinge sport ! Wat zoeken ze in die helleduisternis ?

Ze betreden een wereld waar sedert honderden, duizenden en zelfs tienduizenden jaren geen mens zijn voet heeft gezet. Moesten er geen speleologen zijn, zouden we de fresco's, nagelaten door voorhistorische mensen, niet kennen. In de grot van Montespan werkte de speleoloog Norbert Casteret zich met veel moeite door het water heen, dat daar krachtig uit de grond opspoot, en ontdekte het oudste beeld ter wereld : een beer uit klei gevormd en gemaakt door een kunstenaar nu tweehonderd eeuwen geleden.

De speleologen doen ook merkwaardige ontdekkingen in het dierenrijk. Ze vonden ondermeer overblijfsels van de reusachtige dieren die in de Europese wouden leefden, vóór drie of vier duizend jaar !

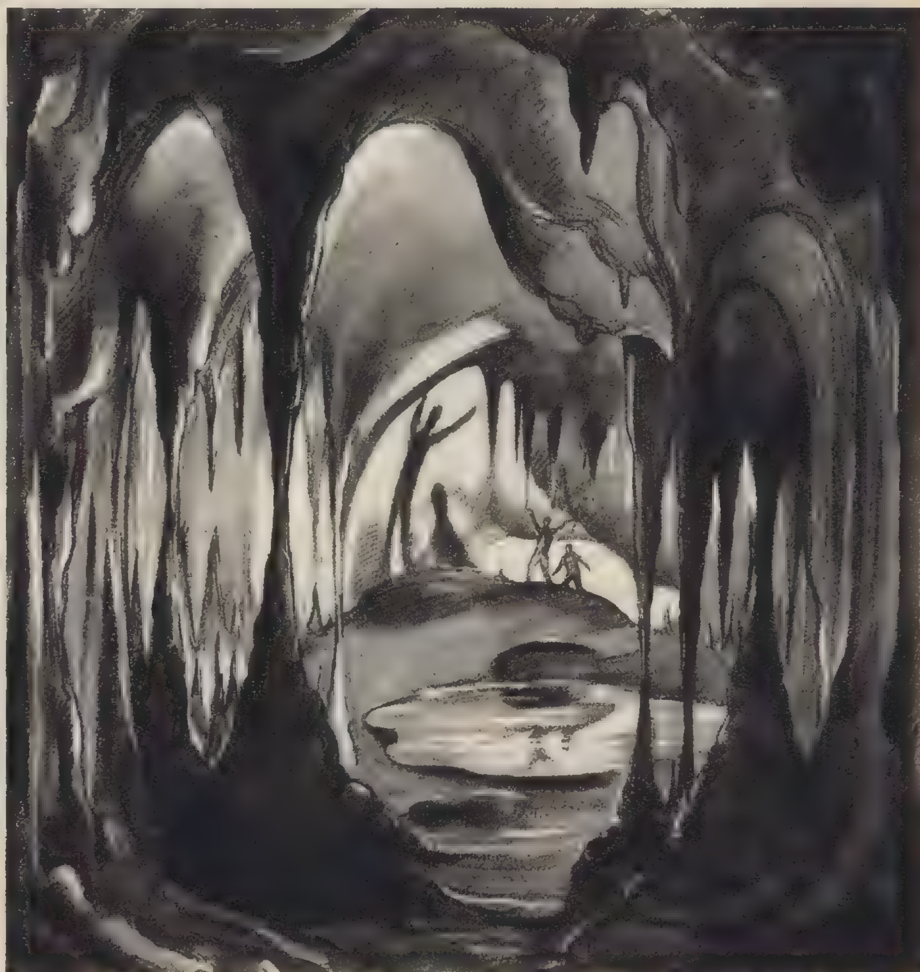
De speleologie is niet alleen boeiend, maar bewijst de wetenschap, vooral dan op het gebied van de geologie (1), de aardrijkskunde en de hydrologie (2) grote diensten.

Laten we er nu maar onmiddellijk aan toe voegen, dat speleologie nu precies niet als stokpaardje kan bedreven worden ! Wie speleoloog wil worden moet een krachtig gestel, een groot uithoudingsvermogen hebben, goed geoefend zijn en over een stel kalme zenuwen beschikken. De speleologie vergt, net als het alpinisme, jaarlijks een aantal slachtoffers. De koene ontdekkers worden begraven onder de rotsen, verdrinken in onderaardse waterbronnen, komen terecht in spelonken vol gas en stikken, verdwalen of komen in zulke nauwe spleten terecht, dat ze niet meer voor- of achteruit kunnen. In zulke gevallen wacht hen, negen keer op tien, de dood.

Een jong speleoloog vertelt hier één van zijn avonturen.

(1) Aardkunde.
(2) De studie van het grondwater.

HET AVONTUU



HET gebeurde op een avond omstreeks 11 uur bij Avignon in Zuid-Frankrijk. Met ons drieën, Jaak Stas, Claude Pêcheux en ik waren we in een grot afgedaald, die in de rotsen, eens de bedding van een rivier gevormd had. Die rivier zelf had haar loop gewijzigd en vormde een **siphon** (*); het doel van onze expeditie.

De gangen zelf interesseerden ons die avond weinig, we liepen er door zonder opkijken. Na ongeveer driehonderd meter te hebben afgelegd kwamen we op de plaats waar het zwarte water in de grond verdwijnt, om 2,7 km verder weer te voorschijn te komen. Om de doortocht te wagen, was onze uitrusting in de grond te primitief. Ons masker was beslist niet van het nieuwste type en bevatte slechts voor vijf minuten zuurstof. Om te duiken beschikten we slechts over ons zwempak en een wollen pull-over. Jaak was de jongste van het groepje, en van de duivel niet bang ! Hij wou absoluut eerst de siphon doortrekken. We gaven hem z'n zin en terwijl hij z'n masker opzette, bonden we hem een koord om de lenden, die als contactlijn zou dienen. We herhaalden de code nogmaals. Eén snok betekende : losser laten; twee snokken : ik ben in moeilijkheden, bijtrekken; drie snokken : ik ben er door; vier snokken : ik kom terug.

Jaak knikte. Hij kende het op z'n duimpke. Het was November en meer dan + 5° zal de temperatuur van het water wel niet geweest zijn: Daarbij dreef er allerlei afval langzaam in het water rond. De reuk was alles behalve strelend en men moest wel « jong en onervaren » zijn om op het gevorderde uur nog door de siphon te duiken. Een doffe plof zei ons, dat Jaak resoluut in het water gesprongen was. Ik keek op m'n uurwerk en zag dat het middernacht was. De zwakke schijn van zijn lamp verdween vlug in de

R IN DE SPELONK

diepte van de rivier. De koord gleed meter na meter door onze handen. Jaak moest reeds heel ver zijn. Wij staarden ongerust naar het donker water, waarin niets te bespeuren was. Plotseling drie rukken aan het touw. Dan niets meer. Zou hij er door zijn ? Het water was kalmer en wij bekeken mekaar vragend en wachtten in spanning op de bevelen van Jaak. Enkele minuten nadien werd er heftig aan de koord getrokken, terwijl grote luchtbellen aan de oppervlakte van het water stegen... We telden : een... twee... drie... vier : het sein van de terugkomst ! We trokken het touw naar ons toe, het bleef haperen... We trokken krachtiger... Plotseling zagen we voor ons een zeemonster in het slijk spartelen... Het was onze vriend ! Hij stond op, wankelde, rukte zijn masker af en riep een paar maal luid : Hulp ! Hulp ! Zijn kreet weergalmde lang en huiveringwekkend in de donkere grot. We trokken hem zo vlug we enigszins konden op het droge en sneden de koord, die om z'n lenden gesnoerd was, door. Jaak was half bewusteloos en kon geen woord uitbrengen. Hij hijgde zwaar en moeilijk. Eindelijk stamelde hij nauwelijks hoorbaar : Vreselijk ! Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou geraakt zijn... Nooit ziet men mij nog in een siphon !

Onnodig hieraan toe te voegen dat er van onze expeditie niets meer terecht kwam, al hadden we er ook zulke mooie resultaten van verwacht.

★

Toen we terug in onze tenten gekeerd waren en Jaak zijn emotie verwerkt had, vertelde hij ons wat er hem eigenlijk was overkomen : « Ik dook een eind in het water en trachtte toen, met behulp van m'n lamp, m'n weg voort te zetten. Het water was zo zwart en vuil dat ik geen dertig centimeters ver kon zien, en het ongeluk wilde dat het me niet gelukte de zuurstoftoevoer degelijk te regelen. Ik kon haast geen adem meer halen en was er me van bewust dat de zuurstof, voldoende voor vijf minuten, in enkele seconden totaal uitgeput zou zijn. Ik wist niet op welke diepte ik daar rondploeterde. Op een gegeven ogenblik voelde ik dat er geen zuurstof meer kwam en trok driemaal aan de koord om me te laten ophalen. De koord bood geen weerstand en de angst sloeg me om het hart. Ik trok en trok, en de meters koord gleden me door de handen, zonder dat ik weerstand voelde. Het touw slingerde zich rond m'n benen en ik ademde heel moeilijk... Ik trok en rukte aan het touw. Ik kon niet meer. Met een uiterste krachtinspanning slaagde ik er in, me aan de koord vast te klemmen en nog eens te trekken. Dan verloor ik het bewustzijn.

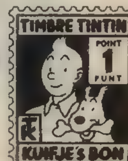
Het eerste wat ik zag, toen ik de ogen terug opende, was de petroleumlamp. Ik hield ze voor een kaars in de diepte van een spelonk.

Was ik nog op de wereld ? Ik kon het onmogelijk zeggen. M'n hoofd en m'n longen deden me pijn. Het is toen dat ik om hulp geroepen heb. »

Ernstige gevolgen heeft dit avontuur gelukkig niet gehad. Wij, beginnelingen, waren er diep van onder de indruk. Al de ongelukken, waarvan speleologen het slachtoffer waren geworden, hadden we tot op die dag luchtig opgenomen. Na het avontuur van onze vriend wisten we pas welk groot gevaar er aan zulke tochten verbonden is.

(*) Siphon : verbindingsweg tussen twee onderaardse vijvers of poelen.





Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn eindelijk op Nusa Penida. Ze gaan een kijkje nemen in de tempel van Boegi Woegi en geraken slaags met de man die hen naar de ondere wereld wenst...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

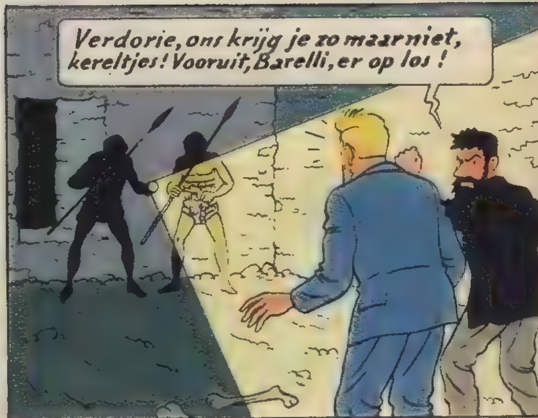








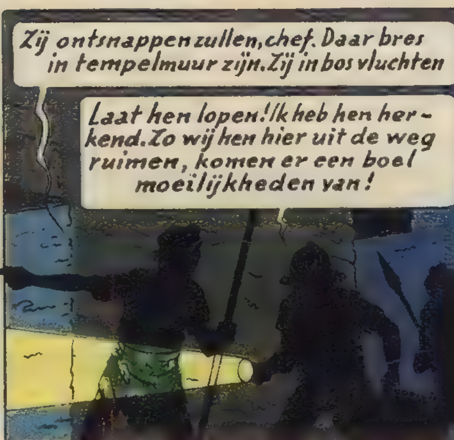














(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Don Juan de los Cordalès werd aangesteld als gouverneur van Santa Marta. Nauwelijks is hij er aangekomen, of er breken onlusten uit. Don Vicente, die zelf gouverneur wil worden, hitst iedereen op tegen don Juan...



DE OMSTANDIGHEDEN HELPEN DON VICENTE BIJ ZIJN DUISTERE PLANNEN. DE OOGST IS MISLUKT EN DE PRIJZEN VAN DE LEVENSMIDDELEN STIJGEN IEDERE DAG. DE BEVOLKING IS ONTEVREDEN EN DE AGENTEN VAN DON VICENTE GIETEN OLIE OP HET VUUR.



















(Wordt voortgezet.

HET IVOREN MASKER

Koublai Khan benoemde Marco Polo tot gouverneur van de provincie Jang Tsjoe. Vele edelen benijden de gunst die Marco Polo verleend wordt. Sun, een afgedankt ambtenaar, heeft gezworen zich te wreken...

Sun gaat terug naar zijn logement. Hij denkt na over de houding van zijn geheimzinnige opdrachtgever. Hij verborg zijn gezicht, veranderde z'n stem. Het moet wel een rijk en machtig edelman zijn...





Ning-Tu brengt Marco Polo op de hoogte van de situatie.



Herauten zullen de leugens tegenspreken.



Enkele tijd later brengt een bode een boodschap van de keizer.



De gouverneur ontvangt de koerier...

We hebben vernomen dat Naïm en Kaïdoe ons de oorlog willen verklaren, ten einde het keizerrijk te verdelen. In de smidsen van Jang Tsjoe moeten wapens gemaakt worden. De stad moet gesloten worden en niemand mag ze zonder je toestemming verlaten.



De bevelen van de keizer zullen onmiddellijk uitgevoerd worden. De bevolking is onder de indruk van de jobstijding. Zou hun stad verwoest worden ?







De poorten worden geopend. Wie de stad verlaat moet de toestemming van de goeverneur hebben.



De hofhouding van Jang Tsjoe mort. Niemand werd op de hoogte gebracht en er is niemand die Marco Polo uitleg durft vragen.













De andere wachters horen het nieuws..



Volgende week : HET MYSTERIE VAN HET BLAUWE PAVILJOEN...

DE RING VAN GIBIL

Henk en Leentje zijn de gasten van majoor Hobson te Mombasa, in Afrika. Zij vinden een fles waarin een ring, een stuk goud en een perkament verborgen zijn. Zij sturen dit alles naar hun oom Elemir, die er erg mee in zijn nopjes is...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING



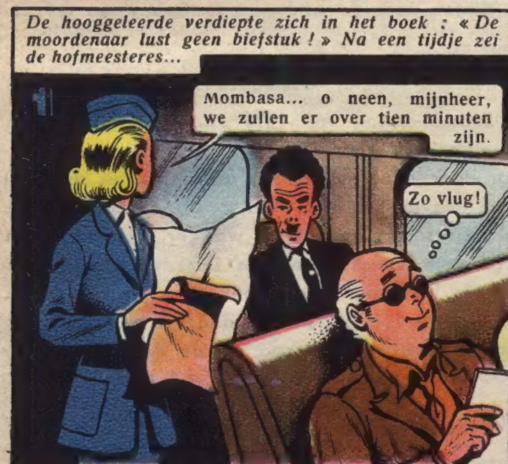






















(Wordt voortgezet.)

Hoe een groot PERSAGENTSCHAP tot stand kwam



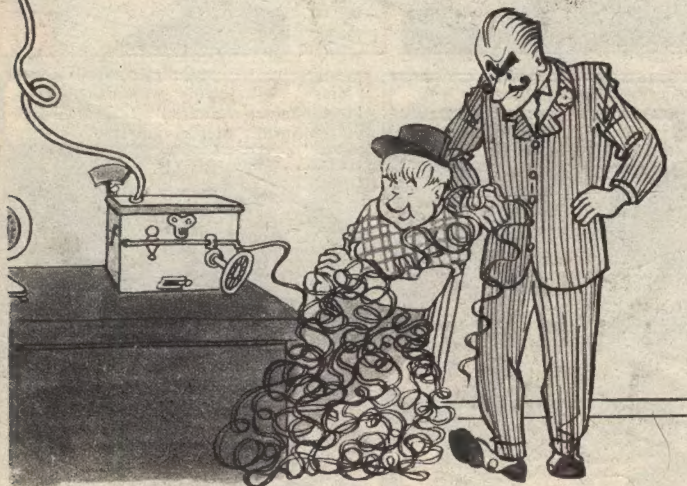
OP 18 Juni 1815 deed het gerucht te Parijs de ronde, dat keizer Napoleon I de geallieerde legers te Waterlo verslagen had. De acties van de Frankrijk vijandig gezinde naties vielen op de beurs als bakstenen. Er was echter één man die ze allemaal opkocht, en 's anderendaags, toen het officieel bericht kwam dat Napoleon definitief verslagen was, mocht deze Parijse bankier, die daags te voren de geallieerde acties opgekocht had voor een appel en een ei, zich een der rijkste mensen van Frankrijk, en misschien wel van heel Europa noemen ! Deze man heette Rotschild, een bankier van Duits-Joodse afkomst.

EEN POSTDUIF IN HET SPEL

Hoe was hij er in geslaagd deze zet zo zelfzeker te doen ? Hij had namelijk een paar vertrouwensmannen de legers van de keizer laten volgen met enkele postduiven. Er bestonden in die tijd nog geen telefoon of telegraaf. Een postduif kon de afstand Waterlo-Parijs (ongeveer 300 km.) veel sneller afleggen dan de beste koeriers. En zo kwam het, dat de handlangers van de bankier, onmiddellijk na de nederlaag van de Grote Keizer hun duiven lieten vliegen met de boodschap en deze te Parijs aankwam een hele tijd vóór de officiële koeriers.

HET EERSTE FRANS PERSAGENTSCHAP

Dat systeem kreeg navolging en Charles Havas, de stichter van het Franse persagentschap Havas, organiseerde een postduivenberichtendienst. Onder zijn personeel telde hij een Kassels bankbediende, die zijn ogen niet in zijn zak had en veel ondernemingsgeest bezat. Nadat hij het systeem van zijn baas grondig bestudeerd had, richtte hij voor eigen rekening een postduivendienst in te Brussel. Hij centraliseerde eerst de Franse en Engelse bankberichten en zond ze dan van uit Brussel over Aken verder naar Duitsland. Zijn zaak floreerde een tijdje, maar toen kwam er voor hem een ongenadige concurrentie : de telegraaf. Er werden telegraaflijnen gelegd tussen de voornaamste Europese steden, en dat maakte zijn postduivendienst overbodig, want de telegraaf deed het sneller dan de duif.



HET EERSTE ENGELS AGENTSCHAP

De Kasselse bediende, die zich door zijn initiatief zo vlug tot een zelfstandig zakenman had opgewerkt, begreep dat hij er iets anders moest op vinden en hij verhuisde naar Londen, waar hij in de buurt van het beursgebouw een telegraafagentschap oprichtte, dat niet alleen zakeninformaties verzamelde en doorzond, maar tevens politieke en algemene berichten.

Men schreef 14 October 1851, toen het nieuwe telegraafagentschap zijn deuren opende. Vijf jaar later was de zaak solied gevestigd en ze beschikte over een uitgebreid net van medewerkers. Toen kreeg de vindingrijke en ondernemende Duitser een nieuw idee : hij trok naar de directie van het toonaangevend Engels dagblad, de « Times », en bood haar een abonnement aan op zijn nieuwsberichten, evenals op die van zijn Franse en Duitse confraters Havas en Wolff. De conservatieve « Times » was te wantrouwend, en ging op het voor die tijd zeer originele voorstel niet in. De directeur van het telegraafagentschap liet zich niet ontmoedigen. Hij was overtuigd van de degelijkheid van zijn idee, en trok naar verschillende kleine dagbladdirecties die hij een proefabonnement van veertien dagen op zijn berichtendienst aanbood. De kleine dagbladen bleken dadelijk bereid te zijn het experiment te wagen, en het werd een reuzensucces. Alle Londense bladen wilden dadelijk een abonnement, want ze konden toch niet dulden dat hun concurrenten het wereldnieuws sneller konden publiceren dan zij. Zelfs de « Times » zag zich verplicht bij te draaien.

Toen president Lincoln in 1865 vermoord werd, wist het Londens telegraafagentschap van de gewezen Duitse bankbediende, het nieuws twee dagen vóór de andere agentschappen te verspreiden !

OBJECTIEVE VOORLICHTING

Toen de Frans-Duitse oorlog van 1870 uitbrak, organiseerde de succesrijke nieuwsberichtendienst van Londen een objectieve voorlichting, door overeenkomsten af te sluiten met het Frans agentschap Havas en het Duits agentschap Wolff. De stichter van het grote agentschap was er zich wel van bewust dat de grootste kracht van een informatiedienst zijn objectiviteit is, en die kan men slechts bekomen, wanneer men volledig onafhankelijk is en over de middelen beschikt om overal het nieuws in een recordtempo uit de eerste hand te verzamelen.

DE TELOORGANG VAN DE VOLSTREKTE OBJECTIVITEIT

Tijdens de Boerenoorlog had het Londens agentschap weer correspondenten aan de twee zijden van het front, zowel bij de Boeren als bij de Britten. Toen brak echter het conflict uit, dat tot de teloorgang van de volstrekte objectiviteit zou leiden, want men beschuldigde er het telegraafagentschap van contacten te onderhouden met de vijand !

En tijdens de eerste wereldoorlog werd het volstrekt onmogelijk nog de versie van de tegenstrever onbewerkt weer te geven, want dat stond voor de heetgebakerde publieke opinie gelijk met verraad. Men duldt nog slechts één versie van de gebeurtenissen, die van de eigen zijde. Maar de eigen versie van de feiten kan nu eenmaal nooit onvooringenomen zijn...

De stichter van het grote Londens nieuwsagentschap werd voor zijn verdiensten in de adelstand verheven. Hij overleed in 1899. Zijn werk en zijn naam zijn thans over heel de wereld bekend : het Reuter-nieuwsbureau.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

IN INDONESIE VERSCHIJNEN NEGEN NEDERLANDSE DAGBLADEN



IN Indonesië verschijnen ongeveer 100 dagbladen, waarvan 21 in het Chinees en 9 in het Nederlands. De 70 Indonesische kranten hebben een oplage van 384.000 exemplaren per dag, de Chinese hebben een oplage van 79.000 en de Nederlandse 87.000, dus zowat een vierde van de totale oplage. De berichtgeving door het gesproken woord wordt verzorgd door 19 zenders met 37 verschillende golflengten.

Sommige zenders hebben een zendkracht van meer dan 100 kilowatt.

EEN NIEUWE REPORTER-TRUC

LUISTER je veel naar de radio ? Dan heb je voorzeker reeds menig radio-interview gehoord, en dan zal het je beslist reeds opgevallen zijn dat heel wat mensen, zelfs vooraanstaanden, in hun woorden verward geraken, wanneer ze op het onverwachts geinterviewd worden. Hoe dat komt ? Wel, dat moet zo'n soort plankenkoorts zijn. Weten dat millioenen mensen aandachtig zullen luisteren naar je woorden. Het komt er dus op aan je gedachten zo vlug, klaar en oorspronkelijk mogelijk uit te drukken. En dat is van de meeste mensen te veel gevergd. Dat mocht niet blijven duren en daarom hebben de radioreporters een kleine truc gevonden : de Munifon, een klein microfoon, dat men onder de kraag van zijn jas kan verbergen en waarmee men een gesprek van 2 u. 30 kan opnemen. Wanneer men er zich geen rekenschap van geeft, dat zijn stem opgenomen wordt, zal men spontaner en natuurlijker antwoorden op de gestelde vragen. En wanneer de reporters dan niet goed oppassen en in hun klankband knippen, krijgen we nog grappiger dingen te horen !



DE OUDSTE KUNSTVINGER TER WERELD

IN een vervallen kasteel op een Deens eiland werden opgravingen gedaan. Men vond ondermeer een kunstvinger, die naar schatting 400 jaar oud, en naar men meent de oudste ter wereld is. De vinger is in brons, voorzien van kogeltjes in de gewrichten en gelast met goud. Het geheel is een kunstwerk, want ieder rimpeltje van de vinger en ook de nagel werd er in gegrifd.

BELGISCHE STUDENTEN

VIJFTIEN t.h. van de Belgische bevolking behoort tot de « studerende jeugd » en 31 t.h. van de hoogstudenten draagt een bril !

HET GROOTSTE SCHIP DAT DE FRANSEN SEDERT DE BEVRIJDING GEBOUWD HEBBEN HEET « FLANDRE »



HET werd te Duinkerken te water gelaten. Het is een prachtschip van 20.300 ton, heeft een lengte van 181 meter en kan 23 tot 25 knopen bereiken. De *Flandre* kan zevenhonderd vijf en tachtig passagiers aan boord nemen en zal de volgende Zomer de geregelde dienst op de Antillen waarnemen.

WAT EEN ROMAN KAN OPBRENGEN ?

DE roman « Rebecca » van Daphne du Maurier (een Engelse schrijfster) heeft ruim twintig millioen opgebracht. Daphne du Maurier is na Margaret Mitchel, met haar boek « Gejaagd door de Wind », de meest succesvolle auteur van onze tijd.

DE ELEGANTSTE FRANSE SPORTWAGEN ?



VAN deze wagen, de Simca Sport, rijden er maar enkele duizenden in heel de wereld. Dat is weinig wanneer men aan de Amerikaanse millioenenproductie denkt. De Fransen aanzien deze sportwagen als de mooiste in zijn genre.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

Miss Lola gaat naar haar loge. De directeur, mijnheer Trevor, loopt op haar toe en roept uitgelaten...

Bravo ! Bravissimo !

Je bent de beste amazone ter wereld ! Neem dat van mij aan... Ik ken er iets van !

U is wel vriendelijk, mijnheer de directeur.

Johnny komt ook achter de schermen en ziet hoe Donkey de amazone nog steeds volgt...

... terwijl hij naar de voorhoofdband staart...

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

Nasir heeft de twee politieagenten handig in het ootje genomen. Blake en Mortimer hebben zich verborgen in de mastaba van Dr. Grossgrabenstein, waar ze in spanning op de komst van Olrik wachten. Plotseling zien ze een licht...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS









Na een wijle wachten, komen Blake en Mortimer uit hun schuilplaats te voorschijn en begeven zich naar de tunnel









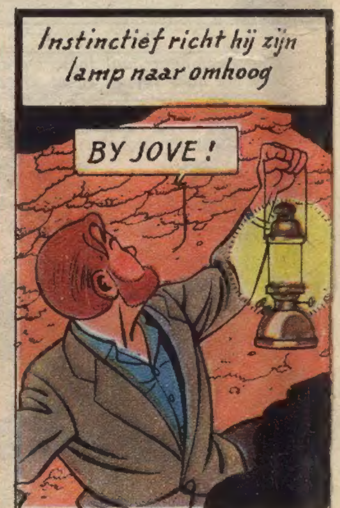


Zowel de grond als de wanden worden onderzocht. Ze bereiken echter de ingang van de tunnel zonder iets gevonden te hebben









(Wordt voortgezet.)